

Још од пропасти Душановог царства, половином 14. века српски народ није доживео тежи морални и сваки други суноврат од овог који се догодио за време власти напредњака. Косовска битка је само представљала завршни чин драме општег слома једног народа. И данас се, на случају Космета, очекује расплет са новим путоказима или познатим ћорсокацима.

Лазар Хребељановић је веровао да се расулу којем је присуствовао, јер је на Душановом двору неко време обављао дужност онога што би се данас могло звати председник владе, једино може стати на пут личном жртвом. У немоћи да се супротстави опасностима којима су били изложени и народ и држава којом је руководио, а пре свега корупцији која је захватила све сегменте нације, одлучио се за погибију као једини начин да се прекине и заустави текуће расуло. Тако је настала и клетва и заклетва. Тако је настала и, касније, много пута злоупотребљавана дилема - царство небеско или царство земљаско. Уосталом, тако је уследила и комплетна пропаст Србије! Сви су изгинули, нико се није вратио. Расуло није заустављено.

Никакве поуке до дана данашњег нисмо извукли. Лазареву жртву су подједнако унизили и они коју су је безпотребно уздизали и они који су је безразложно ниподаштавали. Политичка елита никад није имала довољно дара да би то схватила, обичан народ као и увек ничега није свестан, док се они који би требало да се баве духовношћу труде да буду невидљиви и што бескориснији. Држава практично више не постоји. Нити функционише на било чему осим на сектору насиља.

~~Срђан Шкоро: Безимени гето~~